

Historien om et bæltespænde.... (Fellowship of the Beltbuckle)

Det hele begyndte i Herredet og Frodo....nej, okay det er ikke lige den historie.

Det er en anden historie, men den indeholder store kampe, fortællinger om sammenhold, gå-på-mod, en masse modige løbere og dæmoner.

Dette er historien om 100 Miles på Mors, kampen for det mytiske bæltespænde, mødet med det legendariske Saljgerhøj og indtagelsen af den sagnomspundne kartoffelsuppe.

Alt var ikke som det plejer i optakten til Mors – jeg skulle afsted med det største Crew jeg nogensinde har haft med – Coachen, Mureren, Konen og Søsteren – og så Løberen

Vi skulle som "sædvanlig" overnatte på Zleep i Billund – det er jo en tradition – det har vi gjort de andre 4 gange, så selvfølgelig skulle vi da gøre det 5. gang.

Fredag eftermiddag kørte Løberen, Coachen og Konen afsted mod Billund – Mureren ville støde til i Billund, for han havde en hemmelig plan om at overraske sin søn, som skulle løbe ½ marathon i Thy National Park, så han kørte selv.

Da vi kørte over Fyn blev vi mødt af nogle MEGET kraftige regnbyger, og hvis der er noget der ikke er fedt så er det at løbe ultraløb i styrtregn – det blev konstateret i Grækenland i 2018 – så vi havde vore bange anelser. Vejrudsigten var blevet meget nøje studeret i hel ugen op til løbet, og op til flere gange om dagen, og der var blevet lovet kulde og lidt regn.

Vi stemplede ind på Zleep og bestilte Pizza, og sad og hyggede lidt inden det var sengetid, for vi skulle jo tidligt op og køre de sidste km til Mors. Og som traditionen byder sig, så fik jeg ikke sovet meget natten inden. Idet hele taget så var jeg meget nervøs over løbet denne gang. Jeg havde sommerfugle så store som flagermus i maven.

Jeg vågnede 20 minutter før vækkeuret skulle ringe, og så var det ellers ud og foretage "det rituelle morgentoilette – vi har vel alle hørt om en eller anden stakkel som ikke fik gjort det, og måtte i skovskiderstilling og ofre sokker og andre beklædningsdele.

Vejrudsigten på YR.NO blev igen studeret, og igen og igen – det var svært for vejret lovede alt muligt, så jeg valgte en combat, med en tynd langærmet uden på og den obligatoriske SØAM singlet og 2-in-1 shorts – så ville jeg kunne holde mig varm hvis det blev meget køligt, og jeg havde noget at tage af hvis det blev varmt.

Vi indtog efterfølgende den overdådige morgenbuffet – uden de store diskussioner – alvoren var ved at sænke sig over teamet, og efter morgenmaden blev bilen pakket og så var det ellers afsted mod nord.

Vi kunne godt se at det lysnede mod øst, men mod nord har der tunge regnskyer, og flere af dem valgte at åbne for sluserne, mens vi kørte – men YR lovede godt vejr – og det var som om at vi kørte på kanten af regnbygerne med opklaringen som vor følgesvend.

Vi ankom til Vandrehjemmet, og blev mødt af "Nå, der er Du, vi troede ikke Du kom" – man er vel lidt kendis på disse kanter – eller så er SØAM trøjens genkendelighed. Jeg fik udleveret startnummer og købt en 5 stjernet cap, og så var det ellers op til Kirketorget med bussen.

Kirketorget er en regulær "family-reunion", hvor der var rigtig mange gamle kendinge, som har løbet Mors tidligere, og der var masser af krammere og ønsker om en god tur inden starten. Der blev snakket meget om tidligere løbeture og om dagens vejr.

Starten går og vi løber prologen, som bringer os to gange ned ad gågaden, som er fyldt med mennesker, og der bliver high-fivet til de mange børn, og snakket meget i feltet – de hurtige får hurtigt skabt et hul ned til os almindelige dødelige ultraløbere.

Knapt er vi kommet ud af byen, førend jeg ligger alene mellem flere grupper – mit tempo ligger lidt højere end dem jeg plejer at følges med, og lidt langsommere end de lidt hurtigere. Min puls og min vejrtrækning er meget rolige, så jeg føler ikke at jeg skal sætte tempoet ned.

Lige før vi når til Ejerslev Havn, bliver jeg dårlig og føler at jeg skal kaste op, men der kommer ikke noget op. Benene bliver tunge og vejrtrækning, så det lille skovstykke inden havnen, hvor der er meget mudret, er meget velkomment, for så kan jeg tillade mig at gå.

I Ejerslev Havn, får jeg væskebælte på, for Coach og Konen skal have frokost. Vi har aftalt at jeg får bælte på, så jeg kan klare mig selv, og de spiser frokost på Feggesund Fægekro.

Turen fra Ejerslev Havn og ud til Feggesund og tilbage, har altid været en hård tur, for man kommer op på en bakketop og kan se helt ud til spidsen af Mors og på den lange Feggesundvej møder man de hurtigere løbere, som har været ude og vende. Jeg drikker meget, for jeg føler mig noget tørstig og får drukket næsten 1 liter på de 5 km ud til 40/45km depotet – og det gentager sig ud til Feggesund og tilbage. Det er i virkeligheden alt for meget.

Jeg fornemmer allerede en vis slidtage, og der er lidt, men jeg forsøger at holde humøret oppe, for jeg skal jo bare lige op ad bakken og så til højre for at komme til næste depot – hvor jeg atter bliver genforenet med mit crew – som vil have medbragt en isvaffel.

Lige op ad bakken, er lidt en gradbøjning af sandheden for det er en strækning der er næsten 3km lang og den stiger lige præcis nok til at suge saften ud af stængerne, men jeg er forholdsvist godt løbende, så det går fornuftigt lige indtil 50m før 50km depotet, hvor en kraftig krampe rammer mig i højre baglår som lynet fra den klare himmel. Jeg halter som en skamskudt gås....og i selvsamme øjeblik kommer Jimbo's supportbil med Mikkel og Bernt og de spørger til om jeg er OK....og det bliver ikke sidste gang De spørger.

Jeg får haltet mig hen til depotet, og får min isvaffel og en masse cola, og det skulle vise sig at være en dårlig kombination – min mave blev lidt vranten, boblede og rumlede....og i ultraløb skal man ikke stole på en prut, så hver gang der var overtryk, måtte jeg lige gå lidt for at sikre mig at der ikke skete en utilsigtet hændelse.

Bakkespurten, er en 1.000m fra stranden og op til toppen af en bakke der hedder Salgjerhøj, som 89m, og hurtigste m/k vinder Den Prikkede Bjergrøje – Bakkespurten ligger efter 67km – man skal jo lige være varmet ordentlig op....

Ved depotet inden Salgjerhøj ville jeg skifte til trailsko – ikke at jeg ville deltage i Bakkespurten, for det var benene for dårlige til, men det havde regnet meget, og jeg havde ikke lyst til at stå på røv og albuer ved nedløbet til depotet ved 70km. Jeg havde ellers en våd drøm om at give den gas på Salgjerhøj, men det var umuligt, så jeg gik det meste af vejen op mod toppen af Salgjerhøj. Jeg kom ud af skovstykket og blev mødt af El Diablo, og vi gik op mod toppen.

El Diablo, er en rødklædt løber med trefork, som jagter løberne op ad Salgjerhøj. En tro kopi af Tour De France's El Diablo som følger rytterne op ad de stejle bjerge.

Vi snakkede og jeg spurgte hvor mange gange han havde været oppe og nede af den skide knold indtil nu – omkring 20 gange og hvor er jeg glad for at Du går op, svarede El Diablo....

Der var ca 50 meter til toppen og det var det stejleste stykke, men den sidste sætning var bare for uimodståelig, og Løberen jekkede på speederen og begyndte at sprinte i op ad bakke..... EEEJ, det gør du bare ikke, lød det fra Diabloen, og jo det var lige det jeg gjorde. Det gik ikke vildt hurtigt, men hurtigt nok at Diabloen ikke kunne indhente mig inden jeg nåede toppen.

Jeg gik ned ad toppen og begyndte at se mig om efter noget der kunne minde om et depot, for jeg var tørstig. Jeg blev mødt af Søsteren og vi fulgtes lidt, jeg spurgte efter vand, men hun havde ikke noget, men jeg blev hørt af en hepper der sad og ventede på en løber, og hun gav mig en flaske vand. Vandet var lige hvad jeg trængte til, og jeg fik tømt ½ liter på 100m.

Der var et par km til depot 70km, og det stykke er mere eller mindre ren trail, og kan være meget fedtet og glat, og det skulle vise sig at være givet godt ud at have trailsko på – for de sidste par dages megen regn havde gjort det meget glat og fedtet. Havde jeg løbet videre i asfaltskoene, så var jeg røget på røven og kuret ned ad bakken – det ville helt sikkert have været et syn for guderne.

500m før depotet ved 70km vender det hele sig i mig og jeg kaster op, eller retter der kommer ikke noget, og det svimler for mig – to løbere kommer op til mig og spørger om jeg er ok, og det korte svar er nej, men det går, og jeg staver videre mod depotet. Jeg ville have skiftet sko, men er ikke fattet nok til sige jeg vil have de blødere asfaltsko på, så jeg fortsætter ud på asfalten – og opdager hurtigt at mine trailsko er alt for hårde at fortsætte i – mine fødder begynder at gøre ondt, mere end de allerede gør.

Heldigvis er der kun én vej ud af depotet, så jeg bliver indhentet af mit crew, og jeg siger til dem at de er nødt til at stoppe, for jeg vil have asfaltsko på, så det blev lige til et ekstra pitstop. Lige efter dette ekstratop bliver vi mødt af Mureren, som slutter sig til festen.

Jeg kæmper mig videre ud mod det næste lille skovstykke, som er godt vådt og smattet, og det er kærkomment for så har jeg en undskyldning for at gå lidt. Og da jeg endelig kommer ud på asfalten krydser jeg igen igen Jimbo's følgebil med Mikkel og Bernt, og vi snakker igen lidt – det hjælper lidt på humøret.

Festen viser sig dog at være ved at fise ud af Løberen – kan godt se at vi kommer ikke i nærheden af vore mål – mismodet er højt og benene er trætte og der er fucking langt til mål.

Halvejs. Jeg er bare brugt op, og vi er nødt til at holde kriseråd. At stoppe og give op er bare ikke en mulighed for MIG. Selvom vi kun er nået halvejs, og der vil være mere end 10-12 timers lidelse endnu, så ville jeg ikke pakke sammen og sige det var det. Jo, jeg havde i virkeligheden lyst til at trække stikket, men jeg var vel vidende om at det ville være en beslutning som jeg ikke ville kunne holde ud.

Jeg proklamerede at vi gør det ikke igen, vi kommer ikke tilbage til Mors, og jeg var glad for at mit crew hurtig proklamerede at "vi gør det her færdigt – det må tage den tid det tager". Mureren gik med mig et langt stykke af den lange bakke som følger efter 80km og det var virkeligt opmuntrende.

Jeg får knoklet mig op til Bjergby, og solen er på vej under horisonten, og kulden begynder at snige sig ind, så jeg vil have tørre trøjer på, og det er lidt af et cirkus at få min Skins trøje på – den er TÆTsiddende, så Crew må hjælpe mig. Jeg har det bedre nu, kramperne er aftaget en del, og maven er ved at falde til ro igen.

Det store comeback. Ved 90km blev den sagnomspundne kartoffelsuppe serveret. Den lusede og gjorde godt. Jeg får en gul jakke og mine nye OMM regnbukser på. Bevares det skulle ikke komme til at regne, men de lette og vindtætte, de er rigtig fede at have på, og de er nemmere og hurtigere at få på end almindelige lange tights. Umiddelbart efter 90km møder jeg Postmand Peter, som tidligere satte mig af – klapper ham

på skulderen og efterlader ham. Jeg føler mig rigtig godt løbende. Mørket falder på og pandelygte og refleksvest bliver tændt.

110km festen. Den mytiske fest, hvor der midt ude i ingenting er en kæmpefest med 10.000 watt højttalere og en DJ der spiller løbernes ønsker. Hver løber har inden løbet skrevet til DJ hvad der skal spilles når man kommer til Festen. Og de kan se på GPS hvornår vi nærmer os festen. Jeg har igen ønsket mig We Will Rock You – lige som i 2017.

Ved depotet 105km ligger en anden løber lige foran mig, men han skal ikke have lov til at ødelægge min fest, så jeg sætter så meget tempo som benene kan klare, for han skal bare sættes af, og jeg får skabt et hul. Med 2km op til festen kommer en løber i rasende fart – det er Grækeren – han vil forsvare sin Nattrøje. Nattrøjen vinder man for den hurtigste tid mellem 100-110km, og han har vundet de to foregående år.

Lige inden jeg når op til Festen spiller de noget langsomt Shubidua, men det bliver afløst af de hårde trommer fra We Will Rock You og jeg har en fest af en helt anden verden i 30 sekunder.

Det går nu stille og roligt med at gå og løbe 5km ad gangen i den smukke stjerneklare nat. Jeg kan løbe et stykke tid ad gangen inden jeg må gå igen. Jeg har følgeskab af Coach – vi bliver overhalet af et par stykker under vejs, men det er lige meget, for vi er for længst holdt op med at jage en tid – vi skal bare i mål, så jeg kan få lov at bære den 5-stjernede 100 Miles Cap. Der er en lille ændring på rute/depot omkring 115-131, hvor der er langt imellem depoterne. Midt om natten med over 100km i benene, så er 8km meget langt.

Alene i mørket. De sidste 4 km inden Sillerslev havn er jeg alene i mørket, og det er noget intimiderende at være helt alene i mørket – jeg kan se nogle pandelygter langt foran mig og nogle langt bag mig – jeg er mutters alene i mørket – langt væk fra alting.

Undervejs midt ude i ingenting, slukker jeg pandelygten og kigger op på den stjerneklare himmel og den bliver bare større og større i mørket – stjernerne bliver flere og flere – det er vildt fascinerende....

Sillerslev Havn. Endelig Sillerslev Havn. Et sted jeg virkelig ikke bryder mig om. Det lange nedløb til havnen, hvor man skal tilbage op igen. Det er bare træls. Men der er et varmt depot med et varmt toilet og jeg skal virkelig på toilettet. Jeg styrter nærmest ind på toilettet, men jeg har svært ved at gøre hvad jeg skal, for de mange Saltstick Elektrolytter jeg har fået i løbet af dagen og natten har en sideeffekt – de virker stoppende på tarmen, så der er meget gang i den der. Så det blev et langt pitstop, men der var mere af den Sagnomspundne Kartoffelsuppe.

Jeg få følgeskab af Mureren ud af havnen, og jeg fryser helt forfærdeligt. Det lange stop har gjort musklerne kolde og stive – tænderne klapper, arme og hænder ryster ukontrollabelt – Jeg kan ikke løbe endnu – det er ikke vildt fedt at fryse på den måde, men jeg kan kun fortsætte med at gå indtil vi kommer op på det flade. Jeg begynder at løbe, det gør ondt i lår, lægge og fødderne skriger – det er bare noget lort, men jeg er nødt til at løbe, ellers får jeg ikke varmen igen.

Langsomt begynder rytmen at komme tilbage, benene løsner lidt op, jeg vænner mig til smerten og jeg er løbende, varmen kommer langsomt tilbage, og der er nu kun 26km til mål....nu er det til at overskue...et depot ad gangen.

Gennem den mørke skov. Ved ca 145km skal vi igennem den mørke skov, som bringer os ned til fjorden. Der er mørkt med mørkt på, og selvom Coach har gjort mig følgeskab og der er to pandelygter, så er det stadig et uhyggeligt sted. Der kunne være både grizzlybjørne, Orker og ondsksfulde klovn gemt derude i

mørket. Hvad der værre ned mørket, er at der er nedløb, og det er noget der brænder i mine smadrede lår, og vi må ned og gå et par gange. Endelig kommer vi ud på landevejen, og sætter kursen mod Nykøbing.

Morgenen gryer. Da vi passerer under broen, kan vi se at det begynder at lysne i øst, og vi kommer til det næstsidste depot. Det blæser en frisk vind nu – der har været stille natten igennem.

Jesperhus Blomsterpark. Vi drejer væk fra vejen, og skal op mod blomsterparken og det er bare en led stigning at skulle op ad og det er et træls grusunderlag og jeg er mør. Halvvejs oppe kommer der en vildfaren supportbil listende og vi må vige for den – gad viden om vedkommende fandt ud igen.

Det tog en krig og en halv madpakke at få tilbagelagt de sidste km, og især de sidste 6km gennem Nykøbing ville bare ikke ende. På vej igennem byen møder jeg nogle unge som lige er væltet ud af det lokale diskotek, og jeg spørger dem om de osse har været oppe hele natten – de glør på mig som om jeg var en Alien – og jeg stavrede bare videre.... Der var nu en stor km til mål, men jeg kunne ikke mønstre energien til at løbe ret meget. Jeg kunne lige akkurat løbe de sidste 250m og hen over målstregen og få min 5. Mors medalje om halsen. Nu gjorde vi det færdigt.

Jeg bliver spurgt om jeg vil sidde på en klapstol med et tæppe ude i blæsten eller om jeg vil ind i varmen og have varm kakao og andet godt – vi gik ind i varmen....hvor kakaoen lunede. Der var nogle mega store sandwiches, men det var langt mere end jeg kunne overskue at tygge på, så jeg fik en mormor-bolle med smør.....

Det mytisk bæltespænde. Bæltespændet er en nyskabning i dette løb, og er til de løbere som er med for 5. gang eller mere. Jeg havde set frem til at skulle pryde mig med det mytiske bælte, skabt i en mørk smedie i nattens mulm og mørke i

Racedirector fandt et bæltespænde frem .....det var lavet til damer – for da jeg tog bæltet på så vendte logoet på hovedet....Racedirector lovede at tage det op med Smeden at få lavet bæltespændet så det åbner den rigtige vej, og så sende det med posten ....

Således endte den femte og foreløbigt sidste tur med Mors 100 Miles. Ved 80 km lovede jeg mit crew at det var sidste tur på Mors – og det var derfor at vi skulle gøre det færdigt og ikke bare pakke sammen og sige det var det, og lave en DNF.

Måske kommer jeg tilbage, måske gør jeg ikke. Jeg ved i hvert fald at dette år var svært. Det var svært fordi at jeg sidste år havde fået opfyldt mit store drøm om Spartathlon, og givet alt hvad der var at give på vejene i Grækenland. Jeg havde ikke rigtig gnisten i år, "Eye Of The Tiger" manglede, og uden det, så er et hvert ultraløb en hård omgang.

Stor tak til Coach, Mureren, Søsteren og ikke mindst Konen for den enorme opbakning i mit skøre eventyr – det er sgu lidt skørt at løbe 160,9km.

